

Arrest

nr. 252 430 van 9 april 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat C. VAN CUTSEM, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 1 augustus 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 24 augustus 2020.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 15 september 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Salvadoraans staatsburger, geboren in San Miguel. U woonde in de kolonie Nueva Belen in San Miguel met uw partner en twee kinderen van vijf en zeven jaar. U werkte als verkoper van agro-

industriële machines en moest soms ook andere onderhoudsklussen doen voor uw baas, zoals vervanging van lampen of het herstellen van een gesprongen zekering.

In maart 2019 zaten uw partner en enkele vriendinnen bij een buurvrouw, en zagen ze een man die twee keer rond de blok reed. De derde keer stopte de man en zei hij dat hij zich het verlaten huis ging toeëigenen, en dat ze zich koest moesten houden en stil zijn. Het verlaten huis lag naast uw huis en te midden van de twee huizen was een kleine tussenruimte. In april 2019 kwam de man met een groep jongeren naar het huis. Ze herstelden de ramen en de voordeur. De week erna kwam de man ook nog de elektriciteit op een illegale manier koppelen. De jongeren woonden 's nachts in het huis, en het huis werd volgens u ook gebruikt als een bordeel. Een buurvrouw zag op een avond dat de jongeren zich met drugs injecteerden en alcohol dronken.

Eind mei 2019 verklaart u op een zondag rond 17u de elektriciteitskabels te hebben doorgeknipt zodat de jongeren niet meer comfortabel in het huis zouden zitten en daarop zouden weggaan. Op dinsdag stapte u na het werk van de bus en wandelde u naar huis, toen u 6 à 7 bendeleden zag in een weggetje achteraan uw huis. Ze zeiden uw naam, floten en riepen dat u moest komen. Het waren twee volwassenen en een aantal jongeren, ze hoorden bij de bende MS-13. Eén van hen was El Vampiro en de andere volwassene nam het woord en toonde zijn wapen. Hij zei dat ze wisten dat u de elektriciteitskabels had doorgeknipt. Ze zeiden dat u dit moest herstellen en dat u ook een afpersingssom moest betalen omdat u zich gemoeid had. Indien u dit niet zou doen, zouden ze u vermoorden. Toen u hierna thuiskwam, hebt u contact gehad met uw moeder en uw neef, en besloot u om de dag erna te vluchten met uw gezin naar uw schoonmoeder in Juacapa. U hebt daar bijna twee maanden bij uw schoonmoeder gewoond, uw partner en kinderen wonen daar nog steeds.

Op 23 juli 2019 bent u, samen met uw neven (R.A.H.A.(...) [...] en A.E.H.A.(...) [...]), die zo hun eigen problemen hadden in El Salvador, en hun gezinnen per vliegtuig naar België gereisd. U kwam aan in België op 25 juli 2019 en u diende een verzoek om internationale bescherming in op 29 juli 2019.

U verklaart niet terug te kunnen naar El Salvador waar u de bende MS-13 dient te vrezen.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw paspoort; uw geboorteakte en de geboorteakte van uw partner; de geboorteaktes van uw twee kinderen; een foto van uw huis en een foto van het verlaten huis waar bendeleden wonen; en een bewijs van de gemeente dat uw huis op uw naam staat.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt dat u gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie hebt of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaart El Salvador te hebben verlaten omwille van problemen met leden van de bende MS-13. U zou hen van de elektriciteitstoevoer hebben afgesneden, waarna zij u zouden hebben bedreigd en afgeperst. Deze problematiek situeert zich geheel in de gemeenrechtelijke sfeer en heeft geen uitstaans met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg kan u de status van vluchteling niet worden toegekend.

Evenmin kan u de status van subsidiaire bescherming worden toegekend op basis van artikel 48/4, §2 b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Immers bent u er niet in geslaagd deze problemen met MS-13 aannemelijk te maken.

Allereerst moet erop worden gewezen dat uw beweerde vluchtaanleiding voortvloeide uit het feit dat u de elektriciteitskabels van het door de bendeleden ingenomen huis doorknipte (CGVS, p.10). Op die manier zou u hebben getracht uw familie te beschermen tegen deze bende. Echter ziet het CGVS niet in waarom u zich in die gegeven situatie bedreigd voelde. Zelf geeft u nergens in het persoonlijk onderhoud aan eerder het slachtoffer te zijn geweest van bendeleden in uw wijk, met uitzondering van enkele overvallen op de bus door andere bendeleden (van de bende die heerste in de regio waar de bus passeerde) en nam u in het dagelijkse leven ook geen voorzorgsmaatregelen (CGVS, p.4). De bendeleden in uw wijk hadden u voor de feiten nooit eerder renta gevraagd (CGVS, p.13). Slechts één persoon in de buurt met een zaak moest renta betalen (CGVS, p.13). Enkel een man gelinkt met de bende had naar uw partner en vriendinnen eenmalig geroepen zich stil te houden (CGVS, p.9). De jongeren in het aanpalend huis spraken jullie nooit aan en u had ze enkel gezien toen ze het huis kwamen opknappen met de man (CGVS, p.9 en 11). Zelf hebt u de bendeleden of de jongeren nooit gezien in het huis zelf, u wist enkel dat ze in de nacht aanwezig waren (CGVS, p.10 en 11). Gedurende de twee maanden voor de feiten hebt u geen problemen met hen ondervonden en dan ook geen aanstalten gemaakt om te vertrekken of stappen te ondernemen tegen hun aanwezigheid. De eerste keer dat u de bendeleden ontmoette, was na het doorknippen van de kabels eind mei/begin juni (CGVS, p.12). Uw demarche om de elektriciteitskabels door te knippen lijkt bovendien te zijn ingegeven door de verhalen van één buurvrouw, die sprak over drugsfeiten en prostitutie (CGVS, p.9 en 10). Het is zeer merkwaardig dat louter een getuigenis van een buurvrouw u tot dergelijke daden zou hebben aangezet. Daarnaast had een ander door een bende ingepalmd huis enkele straten verder u of uw gezin nooit in de problemen gebracht, u kan zich ook niet herinneren of de omwonenden van dit pand ooit problemen hadden met de bende in kwestie (CGVS, p. 16). Uit uw relaas blijkt op geen enkel moment waarom de aanwezigheid van bendeleden u dusdanig deed vrezen voor uw veiligheid en die van uw gezinsleden.

Voorts zijn uw verklaringen in verband met de feiten eind mei 2019 evenmin overtuigend. Zo is het weinig aannemelijk dat u, indien u zich werkelijk bedreigd zou hebben gevoeld, dergelijke handeling zou hebben gesteld. Immers linkt u dergelijke bendeleden aan feiten van prostitutie, ontvoering, drugs en orgaanhandel (CGVS, p.9 en 10), en valt uw beweerde verzet tegen de bende MS-13 maar moeilijk te rijmen met de reputatie van deze bende en de aard van de activiteiten die u hen toedicht. Verwacht mag worden dat men in deze situatie enige voorzichtigheid aan de dag legt.

Indien u “in de verdediging schoot” en dan “iets zot deed”, zoals u enkele keren heeft verklaard, had u niet kunnen nadenken over het moment van de dag dat u de kabels doorknipte (CGVS, p.10 en 11). Nochtans zei u dat u wou dat niemand het zag en knipte u de kabels op een zondag door omdat dan veel buurtbewoners naar familie op bezoek gaan (CGVS, p.10 en 11). U handelde dus wel degelijk met voorbedachten rade. Bovendien blijkt uit uw relaas dat u hierbij ook nog eens bijzonder onvoorzichtig moet hebben gehandeld. U knipte de kabels door, op een zondagnamiddag, omstreeks 17 uur (CGVS, p.10). Dat u zo tewerk zou gaan op klaarlichte dag, is niet aannemelijk. Uw verklaring dat zeer toevallig dan die ene vrouw, die familieleden heeft in de bende, u zou hebben gezien (CGVS, p.10), kan dan ook niet voor waar worden genomen.

Het is tot slot merkwaardig dat u dacht dat het doorknippen van kabels uw gezin zou veiligstellen. Immers kan worden verwacht dat de bende zelf, iemand uit hun entourage of gewoon een persoon die zij daartoe opvorderen, zoals de persoon die volgens u de elektriciteit ooit was komen aansluiten, het euvel weer zou kunnen herstellen. Hoe dan ook zou uw “oplossing” voor het probleem steeds van korte duur zijn geweest, en staat dit dus allerm minst in verhouding tot het risico dat u daarbij zou hebben genomen.

Voorts is het geheel van uw verklaringen in verband met de bedreigingen door de bendeleden volstrekt niet overtuigend. De bedreigingen door de bendeleden vonden plaats de dinsdag volgend op de zondag waarop u de kabels doorknipte. Ze vertelden dat ze wisten wat u had gedaan en als u de kabels niet zou herstellen, ze naar uw huis zouden komen om u te doden (CGVS, p.11). U vertelde op het eerste interview bij DVZ dat ze vroegen om de elektriciteit te herstellen en dat ze u als straf voor uw bemoeienis vanaf nu een afpersingsom gingen vragen (DVZ, p.6 en CGVS, p.10). U zei dat ze hierbij niet zeiden hoeveel deze afpersingsom bedroeg (DVZ, p.6). Tijdens het interview bij CGVS zei u dan weer opeens dat ze 200 dollar vroegen (CGVS, p.10). Gevraagd waarom dit anders genoteerd werd tijdens het eerste interview bij de DVZ zegt u dat u tijdens dit interview had gezegd dat u het niet wist of niet meer kon herinneren om hoeveel het ging (CGVS, p.14). Het is merkwaardig dat u zich dergelijke zaken niet zou kunnen herinneren, te meer deze eis mee zou hebben geleid tot uw vertrek uit El Salvador. Ook is het ongeloofwaardig dat er u werd gezegd geld te geven, maar dat er geen informatie werd gegeven hoe en waar dit afpersingsgeld zou moeten worden overhandigd (CGVS, p.11). Gelet op

het dwingende karakter van de bedreiging, waaruit blijkt dat uw belagers koste wat kost betaling van u verwachtten, is dit zeer opmerkelijk.

Na deze doodsbedreiging en afpersing besloot u toch nog een nacht in uw huis te blijven slapen met uw gezin, zo beweert u. De dag erna vluchtte u met de hulp van een neef naar uw schoonmoeder (CGVS, p.14). U verklaart dat jullie veel schrik hadden maar jullie besloten toch nog een nacht te blijven en ook de dag erna vertrokken jullie pas in de namiddag (CGVS, p.10). U verklaart ook dat uw neef u nochtans waarschuwde om de dag zelf nog weg te gaan (CGVS, p.10). Het is merkwaardig dat u zichzelf en uw gezin nodeloos blootstelde aan verdere risico's door niet sneller te vertrekken, te meer uit uw relaas ook blijkt dat u nog geen stappen had ondernomen om de elektriciteitskabels weer in orde te brengen, zoals de bendeleden u toch nadrukkelijk zouden hebben opgedragen.

Jullie zouden vervolgens langs de achterkant van het huis zijn vertrokken (CGVS, p.8). De achterkant van het huis geeft nochtans uit op het weggetje waar u de bendeleden daags daarvoor tegenkwam (CGVS, p.8, 10 en 11). Bovendien zou het bezoek van een persoon al argwaan opwekken bij de bendeleden indien ze u vizeerden en zou de neef die u kwam ophalen, ook al problemen met de bendeleden hebben gekend (CGVS, p.6). Het is weinig aannemelijk dat u in die context ongemerkt het huis kon verlaten en verhuizen naar andere oorden.

Tot slot stelt zich de vraag waarom u niet vroeger dan 23 juli 2019 uw land kon ontvluchten. U bent begin juni gevlucht met uw gezin naar uw schoonmoeder, waar u nog altijd vreesde voor de bendeleden. De bendeleden zijn volgens u overal, nochtans zegt u dat ze daar waar u ging toch "geen informatie hebben", en "in de wetenschap dat ze zich veel verplaatsen" bleef u zagezegd enkel binnen (CGVS, p.15).

Ook uit andere verklaringen blijkt dat uw houding niet getuigt van een vrees voor een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo sprak u af met uw twee neven om vliegtickets te gaan kopen op 12 juni. U wou eerst naar de Verenigde Staten maar uw moeder raadde dit af en vertelde over de plannen van uw neven. Daarop besloten jullie alle drie samen af te spreken op een plein, weliswaar in Usultan waar het rustiger zou zijn, maar wetende dat jullie alle drie problemen konden krijgen met bendeleden. U wachtte liever op uw neven voor de aankoop van vliegtickets, wat toch merkwaardig is (CGVS, p.13). In het reisbureau in Usultan kochten jullie dan tickets voor een reis waarbij jullie allemaal samen met hetzelfde vliegtuig meekonden (CGVS, p.15). Aldus kon u ten vroegste op 23 juli het land verlaten. Als u effectief vreest voor uw leven, kan logischerwijze verwacht worden dat u zo snel mogelijk het land verlaat.

Voorts betoogt u dat uw partner niet meer buiten komt sinds jullie bij haar moeder woonden, maar later blijkt dat jullie kinderen voor de corona-pandemie wel nog elke dag naar en van school werden gebracht (CGVS, p.15). U had nochtans de raad gekregen om de woning niet te verlaten aangezien de bendeleden overal zouden zijn (CGVS, p.15). Bovendien zei u zelf dat moest uw partner herkend worden, "dan vertrekt het vanaf daar" (CGVS, p.15). Jullie gedrag na de bedreiging valt dan ook moeilijk te rijmen met een werkelijke vrees om gedood te worden door de bendeleden, en doet verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de bedreiging.

Verder stelt het CGVS vast dat sedert uw vertrek, nu al meer dan een jaar geleden, uw gezin geen problemen kende. Ook uit uw verklaringen over de situatie in San Miguel kan niet worden afgeleid dat u daar problemen dient te vrezen. Een oud-collega van u ging in het huis wonen in november 2019 (CGVS, p.5 en 10). Dat u toelaat dat een oud-collega in het huis gaat wonen, doet vermoeden dat de situatie niet zeer ernstig is. Sinds hij daar woont in november zijn de bendeleden volgens u slechts tweemaal langsgekomen. De eerste keer was uw oud-collega naar het werk (CGVS, p.5). Pas in januari, toch ook al ruim een half jaar na uw vertrek uit San Miguel, zouden de bendeleden een tweede keer zijn langsgekomen (CGVS, p.5 en 10). Hierover bleef u zeer vaag en vertelde u dat de bendeleden tegen uw oud-collega hadden gezegd dat ze wisten waar u was (CGVS, p.10). Daarnaast vernam u deze informatie enkel via uw partner die het van haar buurvrouw hoorde (CGVS, p.5). We mogen ervan uitgaan dat u zelf aan uw oud-collega zou vragen wat er gebeurd is en of er daardoor al problemen zouden zijn. U heeft verder niet naar meer informatie gevraagd aan deze kennis over hoe dit bezoek is verlopen, wat nog merkwaardiger is gelet op het feit dat het een situatie betreft die u logischerwijs zou moeten aanbelangen. Dat uw relaas omtrent deze zaken bijzonder vaag blijft, moge duidelijk zijn.

Uit bovenstaande kan worden besloten dat u niet aannemelijk maakte dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van de Vluchtelingenconventie

of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u een reëel risico loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer in El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw . en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays des ressortissants* van 9 januari 2020 (beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvador.retouraupaysdesressortissants20200109.pdf>), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: *Situation Sécuritaire* van 15 juli 2019 (beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvadorsituationsecuritaire20190715.pdf>) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvadorsituationsecuritaire20190715.pdf>) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan de beslissing. Uw paspoort en uw geboortakte bevestigen uw identiteit en herkomst, zaken die hier niet ter discussie staan. Ook de geboortektes van uw partner en kinderen worden niet betwist. De foto's zijn foto's van uw huis en het huis van de bendeleden, en een bewijs dat uw huis op uw naam staat. Hiermee toont u niet aan dat problemen met een bende aan de basis van uw vertrek uit El Salvador zouden hebben gelegen.

Uw advocaat vroeg om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud van 24 augustus 2020. Deze kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud werd u ter kennis gebracht op 28 augustus 2020. Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal geen opmerkingen van u of uw advocaat ontvangen met betrekking tot de inhoud van deze notities. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de moeilijkheden die zich kunnen voordoen en die nog kunnen ontstaan in de context van maatregelen die door de huidige coronavirusepidemie worden gerechtvaardigd. Het Commissariaat-generaal is echter verplicht zo snel mogelijk een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg heeft het Commissariaat-generaal, omdat u zich in een situatie van afzondering bevindt die u verhindert zich te laten bijstaan door externe partijen (maatschappelijk werker of andere vertrouwenspersoon, advocaat, tolk, enz.) om eventuele opmerkingen te maken, besloten een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming, maar geen beroep te doen op de toepassing van artikel 57/5quater, § 3, vijfde lid, van de wet van 15 december 1980, om u de mogelijkheid te bieden uw eventuele opmerkingen te maken wanneer dat mogelijk is, en onder betere voorwaarden. U kunt dus alle opmerkingen maken die u nuttig acht in het kader van een eventueel beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffen-

de de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij haalt tevens een beoordelingsfout aan.

Verzoeker geeft verder aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

Daarnaast geeft hij aan dat ook zijn verblijf in het buitenland aanleiding geeft tot een verhoogd risico om bij terugkeer als welvarend te worden beschouwd en het slachtoffer te worden van afpersing en de daarmee gepaard gaande gewelddaden.

Wat betreft de veiligheidssituatie in El Salvador werpt verzoeker, onder verwijzing naar landeninformatie, op dat het daar aanwezige geweld wel degelijk kadert binnen een binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker voegt geen stukken toe ter ondersteuning van het verzoekschrift.

3. Aanvullende nota

De verwerende partij maakt op 5 maart 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in El Salvador wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- COI Focus *“El Salvador: Retour au pays des ressortissants”* van 17 december 2020;
- COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020;
- UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van maart 2016.

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.1. Verzoeker vreest in geval van terugkeer naar El Salvador te worden vermoord door bendeleden van de bende Mara Salvatrucha (hierna: MS-13). Hij zou hen van de elektriciteitstoevoer hebben afgesneden waarna zij hem zouden hebben bedreigd en afgeperst.

4.2. Verzoeker heeft in het kader van zijn beschermingsverzoek verschillende documenten voorgelegd (AD CGVS, map met documenten) die betrekking hebben op zijn persoonsgegevens en op deze van zijn partner en kinderen. Deze elementen staan hier niet ter discussie. Er kan uit deze documenten evenwel geen enkele informatie worden afgeleid met betrekking tot verzoekers persoonlijke problemen. Hetzelfde geldt voor de foto's van zijn huis en het huis van de bendeleden, en het bewijs dat zijn huis op zijn naam staat. Hieruit kunnen de beweerde problemen met MS-13 geenszins blijken.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekers voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

4.3. Uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijkse leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020; UNHCR guidelines).

Het aanwezige geweld komt voort uit interne afrekeningen tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de Salvadoraanse veiligheidsdiensten en politie. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

De bendes viseren ook burgers met een welbepaald profiel. Uit de landeninformatie blijken een aantal potentiële risicoprofielen die slachtoffer kunnen worden van geweld zoals: personen die zich tegen het gezag van de bendes verzetten of de benderegels overtreden (bv. tegen rekrutering), personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer

kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politiemensen en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

De Raad herinnert er evenwel aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker onder een bepaald profiel valt, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen. De beoordeling van het risico is immers afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*"may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case"*).

Het is aan een verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in dat land.

Zoals hierna zal blijken, blijft verzoeker evenwel in gebreke om een actueel, individueel en persoonlijk risico aannemelijk te maken.

4.4. Verzoeker verklaart dat bendeleden van MS-13 zich het verlaten huis naast dat van hen hadden toegeëigend en jongeren 's nachts in het huis woonden. Hoewel kan worden aangenomen dat, gelet op hun reputatie, niemand bendeleden als burens wenst te hebben, moet opgemerkt dat verzoeker blijkens zijn verklaringen nooit eerder problemen heeft gekend met bendeleden in zijn wijk. Hij nam in het dagelijkse leven ook geen voorzorgsmaatregelen. Hij is evenwel een aantal keer beroofd op de bus, maar dit was door andere bendeleden van de bende die heerste in de regio waar de bus passeerde (notities persoonlijk onderhoud, p. 4). Verder blijkt dat de bendeleden in zijn wijk hem voor de feiten nooit eerder renta hadden gevraagd; slechts één persoon in de buurt met een zaak moest renta betalen (notities persoonlijk onderhoud, p. 13). De jongeren in het aanpalend huis spraken hen nooit aan en verzoeker had ze enkel gezien toen ze het huis kwamen opknappen (notities persoonlijk onderhoud, p. 9, 11). Zelf heeft hij de bendeleden of de jongeren nooit gezien in het huis zelf, hij wist enkel dat ze in de nacht aanwezig waren (notities persoonlijk onderhoud, p.10, 11). Gedurende de twee maanden voor de feiten heeft verzoeker geen problemen met hen ondervonden en dan ook geen aanstalten gemaakt om te vertrekken of stappen te ondernemen tegen hun aanwezigheid. De eerste keer dat verzoeker de bendeleden ontmoette, was na het doorknippen van de kabels eind mei/begin juni (notities persoonlijk onderhoud, p. 11).

Zijn actie om de elektriciteitskabels door te knippen lijkt bovendien te zijn ingegeven door de verhalen van één buurvrouw, die sprak over drugsfeiten en prostitutie (notities persoonlijk onderhoud, p.9 en 10). Het is zeer merkwaardig dat een loutere getuigenis van een buurvrouw, verzoeker tot dergelijke daden zou hebben aangezet. Daarnaast had een ander door een bende ingepalmd huis enkele straten verder verzoeker of zijn gezin nooit in de problemen gebracht; hij kan zich ook niet herinneren of de omwonenden van dit pand ooit problemen hadden met de bende in kwestie (notities persoonlijk onderhoud, p. 16). Uit zijn relaas blijkt op geen enkel moment waarom de aanwezigheid van bendeleden hem dusdanig deed vrezen voor zijn veiligheid en die van zijn gezinsleden.

Verzoekers uitleg in het verzoekschrift dat hij zich ongerust voelde door hun aanwezigheid en het zijn bedoeling was om 'als vader' zijn kinderen te beschermen, overtuigt allerm minst. Hij linkt dergelijke bendeleden immers aan feiten van prostitutie, ontvoering, drugs en orgaanhandel (notities persoonlijk onderhoud, p. 9, 10). Ook in zijn verzoekschrift geeft hij aan dat bendeleden verantwoordelijk zijn voor talloze gewelddaden. In dit opzicht is het dan ook allerm minst geloofwaardig dat verzoeker, wetende dat er zware repercussies kunnen volgen op zijn actie, een dermate groot risico zou nemen waarbij zowel hij als zijn gezin er het slachtoffer van kunnen worden. Dit klemmt des te meer daar hij helemaal geen problemen had met deze bendeleden. Verzoekers beweerde verzet tegen de bende MS-13 valt allerm minst te rijmen met de reputatie van deze bende en de aard van de activiteiten die hij hen toedicht.

Bovendien blijkt uit het relaas dat verzoeker hierbij ook nog eens bijzonder onvoorzichtig en roekeloos moet hebben gehandeld. Hij verklaart dat hij de kabels doorknipte, op een zondagnamiddag, omstreeks 17 uur (notities persoonlijk onderhoud, p. 10, 11). Dat verzoeker zo tewerk zou gaan op klaarlichte dag, is niet aannemelijk, te meer hij wist dat er een vrouw, die familieleden heeft in de bende, de buurt in de

gaten hield (notities persoonlijk onderhoud, p. 10). De bewering dat de bendeleden 's nachts in het huis woonden en het logisch is dat hij 's nachts niet heeft gehandeld, overtuigt niet. Verzoeker is luidens zijn verklaringen op een muurtje gekropen om de kabel door te knippen (notities persoonlijk onderhoud, p. 11). Het hoeft geen betoog dat zoiets op klaarlichte dag meer opvalt dan 's nachts. Bovendien gaf verzoeker aan dat de bendeleden zichzelf injecteerden met drugs en alcohol dronken, in die mate dat ze wellicht niet zagen dat een buurvrouw door het raam keek: *“Ze waren misschien zo gedrogeerd dat ze niet zagen dat zij dat zag.”* (notities persoonlijk onderhoud, p. 10). De door verzoeker geschetste gang van zaken mist elke geloofwaardigheid. Verwacht mag worden dat men in deze situatie enige voorzichtigheid aan de dag legt. Zijn verklaring dat zeer toevallig dan die ene vrouw, die familieleden heeft in de bende, hem zou hebben gezien, kan dan ook evenmin voor waar worden genomen.

Het is verder weinig aannemelijk dat verzoeker dacht dat het doorknippen van kabels zijn gezin permanent zou veiligstellen. Verzoeker legt uit dat hij dacht dat de mara het gemakkelijker zou vinden om zich naar een ander huis te verplaatsen dan te wachten tot een 'expert' zou komen om het te herstellen, maar overtuigt niet. Immers kan worden verwacht dat de bende zelf, iemand uit hun entourage of gewoon een persoon die zij daartoe opvorderen, zoals de persoon die volgens verzoeker de elektriciteit ooit was komen aansluiten, het euvel weer zou kunnen herstellen. Het is niet ernstig dat verzoeker hier geen rekening mee zou hebben gehouden en zonder meer zou hebben gedacht dat ze gewoon zouden verhuizen. Verzoekers tijdelijke oplossing staat dan ook niet in verhouding met het risico dat hij daarbij zou hebben genomen. Waar hij in het verzoekschrift opwerpt dat hij het risico gepaard met zijn actie niet zou hebben beseft, herinnert de Raad aan wat hoger werd overwogen hierover.

Voorts komen verzoekers verklaringen in verband met de bedreigingen door de bendeleden niet overeen. Tijdens het eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) verklaarde verzoeker dat ze vroegen om de elektriciteit te herstellen en dat ze hem als straf voor zijn bemoeienis vanaf dan een afpersingssom gingen vragen. Verzoeker zei dat ze hierbij niet zeiden hoeveel deze afpersingssom bedroeg (CGVS vragenlijst, punt 5). Tijdens het interview bij CGVS verklaarde verzoeker dan weer opeens dat ze 200 dollar vroegen (notities persoonlijk onderhoud, p.10). Gevraagd waarom dit anders werd genoteerd tijdens het eerste interview bij de DVZ, verklaarde verzoeker dat hij tijdens dit interview had gezegd dat hij het niet wist of zich niet meer kon herinneren om hoeveel het ging en hij het zich pas herinnerde toen hij zijn partner hierover vertelde (notities persoonlijk onderhoud, p.14). Verzoekers verklaringen zoals afgelegd bij de DVZ zijn echter duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar: *“Bovendien legden ze mij een afpersingssom op, maar vertelden er niet bij hoeveel.”* (eigen onderlijning). Er kan niet worden aangenomen dat verzoeker zich dergelijke zaken niet zou kunnen herinneren, te meer deze eis mee zou hebben geleid tot zijn vertrek uit El Salvador. Verzoeker wijt dit aan stress en nervositeit, doch elk gehoorgesprek brengt stress met zich mee, hetgeen geen afbreuk doet aan de plicht om het vluchtrelaas zo correct, coherent en volledig mogelijk te vertellen en de redelijke verwachting dat een verzoeker, ondanks de stress, bij machte is om coherente verklaringen af te leggen. Dat verzoeker geen eenduidige verklaringen kan afleggen over deze afpersingssom, ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas.

Ook is het ongeloofwaardig dat er verzoeker werd gezegd geld te geven, maar dat er geen informatie werd gegeven hoe en waar dit afpersingsgeld zou moeten worden overhandigd (notities persoonlijk onderhoud, p.11). Gelet op het dwingende karakter van de bedreiging, waaruit blijkt dat zijn belagers koste wat kost betaling van hem verwachtten, kan deze voorgehouden werkwijze niet worden aangenomen.

De bewering dat hij en zijn gezin zonder probleem langs de achterkant van het huis zijn vertrokken (notities persoonlijk onderhoud, p. 8), kan evenmin worden aangenomen. De achterkant van het huis geeft immers uit op het weggetje waar hij de bendeleden daags daarvoor tegenkwam (notities persoonlijk onderhoud, p. 8, 10, 11). Ook zou het bezoek van verzoekers neef, die hen hielp vluchten, al argwaan opwekken bij de bendeleden indien ze hem viseerden. Het is weinig aannemelijk dat verzoeker in die context ongemerkt het huis kon verlaten en kon verhuizen naar andere oorden.

Dat geen geloof kan worden gehecht aan het door hem voorgehouden vluchtrelaas, wordt versterkt door de vaststelling dat verzoeker pas op 23 juli 2019 zijn land is ontvlucht, terwijl de feiten dateren van begin juni 2019 en hij na zijn vlucht naar zijn schoonmoeder nog altijd vreesde voor de bendeleden. De in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat hij omwille van een gebrek aan middelen niet eerder een vlucht kon boeken, kan niet worden aangenomen. Uit zijn verklaringen zoals afgelegd bij het CGVS blijkt immers dat hij wachtte op zijn neven voor de aankoop van vliegtuigtickets. Zo besloten verzoeker en zijn

twee neven samen af te spreken op een plein, weliswaar in Usultan, waar het rustiger zou zijn, maar wetende dat ze alle drie problemen konden krijgen met bendeleden. In het reisbureau in Usultan kochten ze dan tickets voor een reis waarbij ze allemaal samen met hetzelfde vliegtuig meekonden (notities persoonlijk onderhoud, p.15). Dat verzoeker liever wachtte op zijn neven voor de aankoop van vliegtickets, stemt niet overeen met de door hem beweerde vrees. Als hij effectief vreest voor zijn leven, kan logischerwijze worden verwacht dat hij hij alle middelen inzet om zichzelf onmiddellijk in veiligheid te brengen.

Voorts betoogt verzoeker dat zijn partner niet meer buiten komt sinds ze bij haar moeder woonden, maar later blijkt dat hun kinderen voor de coronapandemie wel nog elke dag naar en van school werden gebracht (notities persoonlijk onderhoud, p. 15). Zij leidt dus geen ondergedoken leven, terwijl hij haar de raad had gegeven om de woning niet te verlaten aangezien de bendeleden overal zouden zijn (notities persoonlijk onderhoud, p. 15).

Het gedrag van verzoeker en zijn partner valt dan ook moeilijk te rijmen met een werkelijke vrees om te worden gedood door de bendeleden, en doet verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de bedreiging.

Deze vaststelling klemmt des te meer nu uit zijn verklaringen blijkt dat sedert zijn vertrek, nu al meer dan een jaar geleden, zijn gezin bij zijn schoonouders geen problemen kende (notities persoonlijk onderhoud, p. 4-5). Dit terwijl onder verwijzing naar de UNHCR Guidelines verzoeker in het verzoekschrift argumenteert dat er voor personen die problemen met de mara hebben, een hervestiging op een andere locatie in El Salvador geen veiligheid biedt. Een zoveelste aanwijzing dus dat verzoekers vluchtrelaas elke geloofwaardigheid mist.

Alles samengenomen hecht de Raad geen geloof aan de bewering van verzoeker dat hij door bendeleden werd gevisieerd omdat hij hen van de elektriciteitstoevoer zou hebben afgesneden. De stelling dat hij het risico loopt op een bepaald moment te worden teruggevonden door de maras en problemen zal kennen omdat hij aan bevelen, namelijk het herstel van de kabels en de betaling van een afpersingsom, niet gehoorzaamd heeft, kan derhalve evenmin worden aangenomen.

Verzoeker komt voor het overige niet verder dan het louter volharden in en herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor zijn leven en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet de voorafgaande bevindingen in een ander daglicht kan stellen.

Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie over El Salvador, hecht de Raad geen geloof aan verzoekers vluchtrelaas.

4.5. De opmerking van verzoeker dat uit beschikbare informatie blijkt dat er in El Salvador geen effectieve beschermingsmogelijkheden bestaan, doet aan het voorgaande geen afbreuk aangezien zijn relaas ongeloofwaardig wordt geacht. Bovendien wordt nergens in de bestreden beslissing gesteld dat verzoeker een beroep zou kunnen doen op de Salvadoraanse autoriteiten voor de problemen met bendeleden in zijn regio van herkomst, waardoor dit argument elke feitelijke grondslag mist.

4.6. Verzoeker betoogt nog dat hij bij terugkeer naar El Salvador een verhoogd risico loopt om door bendes te worden gevisieerd omwille van zijn verblijf in het buitenland.

Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus *“El Salvador: Retour au pays des ressortissants”* van 9 januari en 17 december 2020, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt op vervolging dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het

buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel *“certain returnees from abroad”* problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel *“depending on the particular circumstances of their case”*.

Het volstaat niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet in concreto worden aangetoond. Verzoeker slaagt hier niet in.

Zoals reeds gesteld, zijn de aangehaalde bedreigingen door MS-13 niet geloofwaardig. Het blijkt dan ook niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van bendeleden stond, evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker bij terugkeer naar El Salvador enig verhoogd risico loopt om te worden geviséerd door bendeleden.

Het feit dat hij een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat verzoeker bij terugkeer te maken kan krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een verhoogd risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat verzoekers verblijf in België voor de duur van de asielprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor hij identificeerbaar zou zijn als een persoon die in het buitenland heeft verbleven.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat hij na een verblijf in het buitenland als welvarend zouden kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om een persoonlijke vrees voor vervolging of een persoonlijk en reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Het geheel van verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeker nalaat concreet aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en moeten terugkeren naar zijn land van herkomst.

4.7. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechterlijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14; COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”*, 15 juli 2019, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Verzoeker brengt geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. De informatie die hij aanhaalt in zijn verzoekschrift is immers verouderd of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle

gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES